

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibus, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm|| Maii Et Ivnii

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10258 - 10263

De SS. martyribus, Anthimo presbytero, Sisinnio diacono &c.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77393](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77393)

Multos habuit insignes discipulos.

Eius humilitas & mansuetudo.

Laborat in stomacho & pectore.

Sacramentis semunit.

Abit in caelum.

fecit, ut non solum in sacris scripturis, sed etiam in secularibus literis ultra omnes Angliæ doctores peritissimus euaserit. Scripsit de omnibus artibus, quas liberales vocant, tractatus plures atque pulcherrimos. In extremo mundi, ut ita dicam, positus Græcâ linguâ magna ex parte didicit, & nec Hebraicę penitus indulsit. Habuit multos egregios discipulos, quos suo studio & exemplo ad amorē scripturarū inestimabili seruire prouocabat. Nec solum studijs, sed quod ijs amplius est, religione & sanctitate quos docuit fecit insignes. Fuit autē vir per omnia magnificus, sciētia & morū honestate venerabilis. Charitate siquidem resulsit geminata sublimis, deuotiōe precipuus, castimonia uitę gloriosus.

Erat autē decentis stature, incessu grauis, uoce sublimis, ore facundus, uultu decorus, & quædam mixta iucunditati seueritas. Vnde bonis & deuotis erat affabilis, superbis autē & negligētioribus terribilis. Se ita mansuetū & humilē cunctis exhibuit, ut in toto monasterio uix haberet equalē. Quicquid autē studendo & meditādo de scripturis potuit apprehēdere, sine inuidia cōmunicabat ijs, quos idoneos uiderat, & in amore sciētia salutaris flagrantes. De tota Angliā uiri cōfluebant ad eū, cupientes sub eius magisterio & morū & sciētia scripturarū incrementa suscipere. Nā eius cōuersatio, in uētibus norma totius religiōis erat & honesti. Et quod multis nitar sermonibus: talis ac tātus erat ut iste sacratus, ut omnis laus eius uirtutibus sit prorsus inferior. O utinā tale iā studiū amarent monachi: quā felix esset status religionis. Amator uera sciētia erat is, de quo loquimur: qui non bathologia, sed uirtutē in studio quarebat. Nā incuriosus fuit, sed dulcis eloquij.

Tandē post multos labores, quos scribēdo & docēdo impēderat, animo toto suspirās ad patriā, debilitatē incidit, continuisque septē hebdomadibus ante mortē, stomachi indignatione cibos nauis laborās, & angusto spiritu halitū producēs, studiū tamen literarū nequaquam obmisit, sed totis ijs diebus (præter debitū Palmodia pensum) illi intendebat, Euangeliumque, Ioannis ijs diebus Anglica lingua interpretatus est. Discipulis autē discendi amorē ingerēs, dicebat: Discite filioli, quam diū uobiscū sum. Feria autem tertia ante ascensionē Domini modicus tumor in pedibus apparuit: tunc accita congregatione, cōmunicatus & inunctus est, osculoque cunctis libato, futurā suā memoriā à singulis implorauit. Nonnullis etiam ob familiarē amicitia xeniola, quæ in secretis habebat, largitus est. Die ascensionis Domini cōtra oratoriū, quo orare cōsueuerat, subiecto cilicio decubens, illibato sensu & hilari uultu dicebat: O rex glorię Domine uirtutū, & cetera usque, in finē antiphonæ. Qua finita spiritu efflauit. Mox tā suauissimus odor subsecutus est, ut oēs qui aderant, in paradiso se esse putarent. Huius Epitaphium est tale:

Presbyter hinc Beda requiescit carne sepultus.
Dona Christe animam in cælis gaudere per æuum,
Daque sophiæ illum debriari fonte, cui iam
Suspirauit ouans intento semper amore.

Fuit primò sepultus in cœnobio suo, ac postea cum sancto Cuthberto in Dunelm translatus dicitur. Obijt anno Domini 733. ætatis uero suæ 72. sub Leone Imperatore. cuius natale 7. Calendas Iunij colitur.

GESTA ANTHIMI PRESBYTERI, SISINNII DIACONI, ET ALIORVM SANCTORVM MARTYRVM, VT IN ANTIQVVS MS. CODICIBVS HABENTVR, QUIBUS ETIAM ADSTRIPVLANTVR VETVSTISSIMA MARTYROLOGIA & Sermo Petri Damiani, quem huic historiæ subiunximus. Stylus hinc inde nonnihil castigatus est per F. Laurentium Surium, omnis quibusdam, quæ parum ad historiā facere uidebantur.

Maij 11.

Cheremon à diabolo arreptus, expirat.

SERGIVS Terentianus illustris vir, secundò Urbis Præfectus * Protinā neptē Galieni Augusti, natam ex Galla filia eius, accepit uxorem, quæ peperit Claudium, Pompeianum & Lucinam, quam uoluit nubere Fulconi Piniano. Is uerò Pinianus, cum Lucinam duxisset uxorem, missus est, acceptis à Diocletiano & Maximiano Augustis codicillis, ut ageret Asiæ proconsulem. Habuit uerò à consilijs Cheremonem quendam, hominem mente sacrilega & ualdè peruersum: qui cum multiuarijs tormentorum generibus interimeret Christianos, à malo dæmone arreptus, de caruca publicè corruens, per multa horarum spacia vexatus est

est à nequam spiritu, & tandem sanctos inuocans, quos interfecerat, expirauit. Quod ut vidit Pinianus, nimio terrore correptus, in morbum incidit, quem medici dicerēt nullam profus admittere curationem. Cernens autem Lucina prudentissima matrona hunc ei morbum accidisse, quod Christianorum cadibus esset pollutus, & aditum in se patefecisset inimico, perquisiuit Confessores Christi, qui tenebantur in vinculis, curauitque eos ad se clam adduci: in quibus erant S. Anthimus presbyter & Sisinnius diaconus, alijque religiosi viri, Maximus, Bassus, Fabius, Diocletius & Florentius: ijsque dixit Lucina: Detis operam, ut maritus meus liberetur hac ægritudine, & ego vobis amplissimo munere honoratis, liberè hinc abscedēdi faciam potestatem. Ait ad eam Anthimus: Si vis virum tuum saluum & incolumem, hortare eum ut fiat Christianus, & continuo sospitem videbis. Illa mox ingressa ad Pinianū, dixit ei: Quotquot te hactenus non solum medici, sed etiam archiatri viderunt, omnes vno ore restati sunt, nulla te ratione posse euadere. Ego verò quosdam inueni viros, qui se quidem nihil abs te accepturos affirmant, sed hoc tantum asserant, si velis fieri Christianus, ilico te posse operata gaudere salute. Pinianus his auditis: Oportet, inquit, valde illum desipere, qui non credat eum verum esse Deum, qui potest desperatam reddere salutem, & ad vitam illos reuocare, quibus iam sepultura parata est.

Pinianus in morbum incidit grauissimum.

Lucina itaque, egressa, introduxit Anthimum presbyterum & Sisinnium diaconum, hortabaturque eos sedere in cubiculo, vbi iam semianimis decumbebat Pinianus. At illi dixere Piniano: Non huc sedendi causa ingressi sumus, sed aliquid faciendi, vnde cureris. Ait Pinianus: Detis ergo operam, ut possim his febrium doloribus liberari. Anthimus presbyter dixit: Facestant hinc artes medicorum, vbi sola Christi virtus operabitur, Pinianus ait: Succurrat ille mihi per vos, ut possim credere, eum solum esse omnipotentem Deum. Anthimus dixit: Præpara pectus tuum, ut credas ea quæ dicturus sum tibi: & vbi credideris, saluus eris. Pinianus ait: Ego si non toto corde credidissim, non vos ad me ingredi passus essem. Anthimus dixit: Audi ergo, quid credere debeas. Is, quem nos colimus, vnus Deus est, qui fecit cælum & terram, & omnia quæ in eis sunt. Et hic Deus, Verbum ex ore suo protulit virtute plenum, quo verbo cæli firmati sunt, sicut Spiritu oris eius omnis virtus eorum: à quo congregatæ sunt sicut in vtre aquæ maris, & posite quasi in thesauris abyssi. Cùm sit autem trinus Deus, in quem oportet credere, tamen vnus est: Pater, qui cruciatus ex corde Verbum bonum: Filius, qui est Verbum, quod cruciatus, per quem facta sunt omnia: sanctus quoque Spiritus, à quo vniuersa animantur. Ex omnibus autem creaturis Deus hominem creauit ad similitudinem suam, cui etiam legem præfixit, quam si seruet, vita fruere tur sempiterna. Sed inuidus demon pestifera suasionem effecit, ut legem illam transgredere tur: quæ res mortem ei attulit. Itaque Verbum Dei, per quod facta sunt omnia, id est, filius Dei, dignatus est humanam naturam suscipere, & nasci ex virgine: & cùm esset ei par omnino cum patre potestas & virtus, omnes diaboli tentationes vicit, & tandem ad Crucis vsque lignum perducit & in illud suffigi se passus est, ut lignum præuaricationis ligno passionis excluderet, & vitam, quam homo peccando amiserat, pro peccatoribus moriendo repararet. Surrexit autem tertia die à mortuis, & discipulis suis per dies quadraginta apparens, dedit eis potestatem in ipsius nomine pellendi dæmonia, egris manuum impositione reformandi salutem, dolores & morbos omnes curandi, mortuos quoque ad vitam reuocandi. Ad extremum cùm illos ad montem perduxisset, videntibus illis ascendit in cælum. Stupentibus autem eis, apparuere angeli, qui & dixerunt: Quid statis aspicientes in cælum? Hic Iesus, qui assumptus est à vobis in cælum, sic veniet, quemadmodum vidistis eum euntē in cælum. In eius ergo nomine manum tibi imponimus, credentes completurum eunt promissa sua.

Sūma quedam fidei Christianæ. Psal. 32.

Psal. 44. Iohan. 1.

Gen. 3.

Act. 1. Matth. 10.

Act. 1.

Pinianus curatur, & Christum confiteretur.

Tum verò Pinianus, extendens manus suas in cælum, ita dixit: Christe, quem hactenus ignoravi quis es, quem nunc demum cognoui ex horum sermone, qui te noverunt: en etiam antequam fiam Christianus, te confiteor, & credo te mihi redditurum sanitatem, quam medici omnes asseuerant nullo pacto mihi posse restitui. Prostrauerunt autem se Anthimus presbyter & Sisinnius diaconus, & vnanimiter in preces incubuere. Atque ecce illis orantibus, subito fulgor luculentus emicuit, & dimidia ferè hora illic permanens, paulatim abcessit. Surgentes autem Anthimus & Sisinnius, dixerunt Piniano: Exurge. Visitauit enim te Christus filius Dei, cui credidisti. Et statim erigens se, sedit in lecto suo, & quasi pede tentans, descendit ex illo, cepitque stans mouere sese: cumque incolumem se sentiret, voce clarissima dixit: Verus Deus tu es

Christe, qui me desperatum salutem integrè restituiti. Acciti sunt autem illi, qui in carcere adhuc erant, Maximus, Bassus, Diocletius & Florentius: simulque orantes, Pinianum & Lucinam coniugem eius sermone veritatis & perfectionis imbuerunt. Exadisque septem diebus, quibus eos docuerunt mysterium Christi, baptizauerunt eos & omnes eis familiaritate coniunctos. Mansit autem Pipianus post recuperatam sanitatem in functione sua annum vnum: atque interim Christianos omnes à metallis & ergastulis atque custodijs ad se curauit adduci, eorumque ex Anthimi & Sisinnij institutione pedes lauit, manus osculatus est, & suppeditato sumptu atque vehiculis, ad propria dimisit eos gratulabundos. Iam autem fama eius in vulgus sese diffundente, in vrbe dicebatur: Pinianus huc secum Christianos adduxit. Et quia multi erant, & simul vno in loco degere non poterant, distribuit eis mansiones per prædia sua & vicinam prouinciam, vbi amplissimas habebat possessiones apud Auximum oppidum. Et prædium quidem vnum attribuit Sisinnio diacono, Diocletio & Florentio, quibus permulti alij aderant, pariter vacantes Deo, & sine vlla molestia in Christi laudibus triennio versantes. Hoc autem ordine Sisinnius, Diocletius & Florentius ad palmam martyrij peruenere. Erat ibi conuentus hominum eorum, qui sacrificantes semel post annos tres, dicebant sibi reddi responsa. Cum ergo illi conuenissent, & solitas impietates sceleratis offerendis sacrificijs exercerent, talia feruntur accepisse responsa: Nisi sacrificarent Sisinnius, Diocletius & Florentius, non posse illos solito more oracula edere. Itaque à populo tracti violenter, cum sacrificare contemnerent, lapidibus interfecti sunt, & sub ipso monte sic, vt erant lapidibus obruti, derelicti. Eum autem locum post discessum malignæ plebis repurgarunt Christiani, & sanctos martyres illic condiderunt: vbi sanè orationes eorum exuberant beneficijs suis vsque in præsentem diem.

Cædes Sisinnij, Diocletij & Florentij.

Porro Anthimus presbyter non longè ab Vrbe via Salaria latitabat apud prædia Piniani. Accidit autem, vt rusticis Syluano sacrificantibus, is, qui erat eorum sacrificiorum author, à diabolo arreptus fureret, omnesque ipsi occurrentes gladio caderet. Cumque omnes fugerent, perlatum est ad Anthimum, iam multos ab illo homine furioso peremptos & caesos esse. Anthimus itaque orans & commendans se Deo, occurrit ei & dixit: In nomine Domini mei Iesu Christi sta vincens catenis spiritualibus, & abijce gladium, quem ad hominum faciendas cædes corripuisti. Ad hanc vocem stetit ille fixus, statimque tenuit eum Anthimus presbyter, & duxit ad suum domicilium, precibusque & ieiunijs vacans, intra tres dies ita eum mentis sue restituit, vt etiam Christianum efficeret. Credidit autem etiam vxor eius & filij, multique alij eius opera conuersi crediderunt, ad eò vt lucum illum Syluano dicatum securibus caderent, & aras eius subuerterent, hanc ei vicem reddentes, quòd dæmone infestante homines innoxij fuissent iugulati. At verò populus incredulus illac transeuntem Priscum consulareni tenuit, indicauitque ei ab Anthimo presbytero euerfa esse simulacra omnia, lucosque omnes incensos. Iussit igitur Priscus eum comprehensum ad sacrificandum compelli. Sed cum importunitatem & minas eorum contemneret, ligato ad collum eius saxo, in medium Tyberim eum iactauerunt. Angelus autem Domini apparuit ei, & ruptis vinculis, reduxit eum in cellam oratorij sui. Altero manè viderunt gentiles more solito venire Christianos ad eum, illisque insultantes & illudentes, dixerunt: Ite ad Anthimum vestrum. iacet enim mersus in profundo Tyberi. Respondebant Christiani: Nos Anthimum Christi seruum sanum vidimus, nobisque pro more bene precatus est prorsus incolumis & illæsus. Dixerunt ergo ethnici illi intra se: Nos eum ita traximus, vt membris omnibus attritus sit, nostrisque manibus ligato ad collum saxo in Tyberim eum præcipitem egimus: quid est igitur, quòd hæc isti affirmant? Ingressi verò ad eum, viderunt eum saluum & ad populum concionantem. Eo spectaculo attoniti plerique omnes, qui eum in Tyberim demerserant, ad genua eius sese abijciunt, ductique pœnitentia, baptizantur. Cum autem reuertisset Priscus consularis, delatus est apud illum Anthimus presbyter, quòd non modò non potuerit interfici, sed etiam omnes illos, qui eum extinguere conati essent, ad Christi religionem traduxerit. Iussit ergo Priscus illum sibi sisti, & cum triduo vinculis & minis atque terroribus illum pertentasset, nec vlla posset ratione eò permouere, vt idolis immolaret, iussit eum capite cædi. Tulerunt autem corpus eius illi, quos conuerterat ad Dominum, & in oratorio ipsius condiderunt.

Furiosus sanatur ab Anthimo.

Anthimus iactatur in Tyberim, sed ab Angelo educitur.

Multi credunt.

Anthimus interficitur.

Eo vita functo, Maximum venerari cœperunt, qui Anthimi fuerat amicus perquam familia-

familiaris, dixeruntque Prisco consulari: Inimice Dei & Christianorum, ecquid inde
 lucri nactus es, quod Anthimū peremisti? En plures ad se inuitat Maximus, eius ami-
 cus. Milit ergo Priscus apparitores, qui Maximum comprehenderent. Resistente
 autem populo & prohibere volente, dixit eis Maximus: Nolite filioli impedire profe-
 sionem meam, sicque constanter & intrepidus abiit ad Priscum, qui hunc in modum
 ei locutus est: Tūc es ille, qui Principum caeremonias euertis, & prouinciales omnes
 à deorum cultu abstractos, ad tuum Deum adducis? simulque ira commotus, iussit
 eum fustibus caedi & ad sacrificia compelli. Sed ut vidit eum in Dei timore fixum per-
 manere, itidem capite damnauit. Rapuerunt autem Christiani corpus eius, & in loco,
 ubi orare consueuerat, tumularunt. In eodem verò loco Bassus permanens, hortaba-
 tur Christianos, ut in Sanctorum passionibus latarentur potius quàm lugerent. Acci-
 dit inde, ut multi confluerent ad mercatū, qui tum habebatur eo loco, quem Forum
 nouum vocant, fierentque sacrificia Baccho. Quidam igitur Bassum apprehendentes,
 dixerunt ei: Sacrifica deo Libero, qui nobis dat vberes vineas, & deæ Cereri, quæ mes-
 ses fertiles largitur. Quibus Bassus respondit: In cælo Deus est, qui dat pluuiam matu-
 rinam & ferotinam, idemque ipse suppeditat nobis omnia, vitæ degendæ necessaria.
 Hæc autem simulacra prorsus inanima & muta sunt, & neque sibi possunt, neque alijs
 opitulari. Atque hæc dicens, insufflauit in illa, & mox ceciderunt & contracta sunt. Id
 ut populus vidit, irruerūt in eum, & pugnis, calcibus, fustibus tam diū eum ceciderunt,
 donec exhalaret spiritum. Fabium verò tradiderunt Prisco, à quo diuturna maceratus
 custodia, cum omninò respueret sacrificia demoniorum, item capite punitus est. At-
 que ita omnes isti, Anthimus, Maximus, Bassus & Fabius illis locis caesi sunt, in quibus
 orare consueuerant via Salaria, quæ mittit ad Picenum. Porrò Sisinnius & Diocletius
 & Florentius eo in loco humati sunt, quo lapidibus obruti fuere, iuxta Auximum op-
 pidum. Eorum autem martyrio multum gratulabarur Pinianus illustrissimus & Chri-
 stianissimus, qui cum bona fide migravit ad Dominum.

Maximus
verberatur,
& inde ca-
pite plecti-
tur.

Bassi caedes.

Item Fabij

Lucina autem coniunx eius, iam marito orbata, diu noctūque in precibus & lecti-
 one perdurans, castissimum Deo exhibuit famulatum. Et erat illa quidem elegans cor-
 pore, sed elegantior sanctitate. Cum autem supra vires se afficeret inedia, & triduanis
 ieiunijs maceraret, apparuit ei S. Sebastianus martyr Domini, indicauitque ei locum,
 in quem ipsius corpus sacrilegi abiecerant. Quod ubi illa ex eo loco extractum sepeli-
 uit, referebat se à S. Sebastiano admonitam, ut iuxta Apostolicam præceptionem vino
 modico vreretur, & quotidiano esset contenta ieiunio, tumque cibum sumeret, quan-
 do ad eam venientes sacerdotes Domini, qui causa persecutionis latitabant, Missas fa-
 cerent, & ipsa ab eis benedictionem percepisset. Cum autem caesi essent Simplicius &
 Faustinus via Portuensi, soror eorum Beatrix eos sepeliuit, atque deinde se contulit ad
 venerabilem Lucinam, mansitque cum ea mensibus septem.

Lucina reli-
giosa vita.

1. Tim. 5.

Interea prædium quoddam Beatricis huius & fratrum eius Simplicij & Faustini, vi-
 cinus quidam possessor Lucretius nomine, concupiuit. Curauit igitur comprehendi
 Beatricem, & duci ad sacrificandum. Cum autem illa constanti animo recusaret, iussit
 eam noctu à seruis suis præfocari: eam verò S. Lucina apud fratres eius sepeliuit. Por-
 rò Lucretius occupato illo prædio, fecit in eo conuiuium amicis suis, insultans san-
 ctis martyribus. Ecce autem inter epulas cuiusdam foeminae infans in has voces
 erumpit: Audi Lucreti. Occidisti, & inuasisti: itaque datus es in manus inimici. Ad que
 verba expalluit Lucretius, & tremore correptus est: moxque satanas in eum ingressus
 in ipso conuiuio, per tres horas vexauit eum, donec impium exhalaret spiritum. Tan-
 tus autem timor inuasit eos, qui illi conuiuio intererant, ut simul omnes ad Christia-
 nos confugerent, & fierent etiam ipsi Christiani, passimque omnibus narrarent, cæ-
 dem S. Beatricis in conuiuio vindicatam.

S. Beatrix
præfocatur
in carcere.

Lucretius
diuinitus
punitur.

Lucina autem fugam meditante propter persecutionis acerbiteriam, apparuit ei S.
 Beatrix, hortataque est ne fugeret, dicens illo ipso mense pacem Ecclesie Dei restitu-
 tum iri, quod etiam factum est. Vixit autem S. Lucina ad annos nonagintaquinque,
 semper eleemosynis, precibus, ieiunijs, hymnis & canticis vacans, in fide, castita-
 te & omni sanctitate perseverans, præstante Domino nostro Iesu
 Christo, cui est honor & gloria in secula se-
 culorum, Amen.

SERMO B. PETRI DAMIANI IN FESTIVITATE
EIVSDEM S. ANTHIMI MARTYRIS.

Matt. 10.

Ephes. 2.
1. Cor. 4.

Luc. 16.

Iof. 2.
Luc. 10.

Iof. 2.

Cant. 4.
Labis sponsae,
doctores
Ecclesiae.Vitra coc-
cinca.S. Anthimus
non mergi-
tur in Tybe-
ri.

Vm beati Anthimi, fratres charissimi, triumphalia gesta recolimus, triumphantis in eo Christi victorias celebramus. Ille siquidem in eo pugnabat, ille superabat, qui & fidei constantiam praebebat animo, ne supplicij cederet, & verba vitae labijs suggerebat, vt infideles & perditos ab errore veteris perfidiae reuocaret. Nō enim, inquit, vos estis, qui loquimini, sed Spiritus Patris vestri, qui loquitur in vobis. Stringebatur corpus loris nexuum, sed verbum Dei nō erat alligatum. Horrebat tenebris carcer angustus, sed mens atria supernae claritatis inhabitans, beato lumine fruebatur, dicens cum Paulo: Quos resuscitauit, confedere fecit secum in caelestibus. Liuebant membra plagis verberum, sed aiebat: Licet is, qui foris est, noster homo corrūpatur, sed is qui intus est, renouatur de die in diem. Cum talibus armatis noster Iesus ascendit in praelium, defuncto Moysē, & Iordāne trāsmisso, cessante veteris legis obseruātia, & percepto baptismatis sacramēto. Lex enim & Propheta vsque ad Iohannē, vt videlicet illic legi veteris testamēti finis occurreret, vnde nouae gratiae lauacrum profluēdi ad salutē hominum originē inueniret. Iesus itaq; ille Israēlitice plebis dux, nostrum verū Iesum humani generis Saluatorem, & vocabulo praefigurauit, & factō. Mittitur ille ad perdendas gentium nationes: venit hic ad debellandas aereas potestates. Mittit ille Hierico duos exploratores: dirigit iste in hunc mundū sub eiusdem numeri sacramento suos praedicatoros. Misit enim (testante Euangelio) binos & binos ante faciem suam in omnem ciuitatem & locum, quō erat ipse venturus. Mittebantur illi, vt locorum situs sollicita curiositate perquirerent: missi sunt isti, vt venienti Iesu viam fidei in humanis cordibus prepararent. Illi in Rahab meretricis hospitio recipiuntur: isti apud Ecclesiam Gentium, quae cum idolis fornicata erat, requiescunt. Porrō Rahab coccineum funiculū, sanguinei videlicet coloris, in fenestra propria domūs appendit: & sancta Ecclesia in fenestra suae domūs quodāmodo ruborem sanguinis ponit, dum & passionē Christi publicē confitetur in voce, & signum Crucis palam portat in fronte. Vnde bene sponsus ad sponsam dicit in Canticis: Sicut vitra coccinea labia tua, & eloquium tuum dulce. Quid enim labia sponsae, nisi doctores intelliguntur Ecclesiae? Coccus autem sanguinis habet ruborem, vel ignis speciem, quod significat charitatem. Labia ergo Ecclesiae, hoc est, praedicatoros sancti, coccinea vitra sunt similes, quia mortem Christi iugiter praedicant, eumque pro charitate generis humani Crucis subijisse patibulum constanter affirmant. Et bene per vittam coccineam, praedicatorum ordo signatur. Vitra siquidem capillos ligat, in vnumque constringit: & sancti Doctores in vnitatem fidei praedicatione sua fidelium colligunt multitudinē, atque in vnum redigunt sub mutuae charitatis compage decorem. Postremō quisquis extra domum illam inuentus est, gladios non vitauit: quicumque etiam ab Ecclesiae limite, qui fides est, exterior fuerit, periculum proculdubio mortis incurrit.

Extra hanc domū sacrilegus ille Cheremon inuentus est, qui acceptis ab imperiali tyrannide codicillis, dum contra Christianos vesana rabie fureret, eorumque necem cruentis dentibus esuriret, à dæmonio repente correptus, de vehiculo corruit, diuque vexatus, dum sanctos inuocaret, quos ipse lanauerat, expirauit. Ad hanc domum Piniānus confugiū fecit, qui mox vt per beatū Anthimum verbum salutis audivit, credens in Christum, omnem molestiam desperati languoris, quem patiebatur, euasit. Et bene factus transfuga, dum victoris Iesu castris applicuit, peregrinus in domesticum transiit, & Israēliticam dignitatem alienigena subintrauit. In ore quippe beati martyris Anthimi, tanquam ex fenestra domūs, coccineus quodāmodo funiculus dependebat, quia trophaeum Crucis Christi omnibus notū facere non cessabat. Præterea beatus Anthimus, cuius iam per multa certamina testabatur terra victorias, vt & in alio elemento nobilis eius palma claresceret, in Tyberini gurgitis fluēta demersus est. Et vt artifex carnicū rabies nihil dimitteret intentatū, saxea corda gestātes, pondus alligāt saxi, minus fidentes corporeā grauitati. Sed frustra lapidea moles aggrauat, quē penna meritōrum leuat. Aliena peruersitas inaniter deprimat, quē sublimia petens sanctitatis propria virtus extollit. Felix ille vincētus, qui dum humano solatio destituitur, ne pusillanimis fiat, Angelitus visitatur. Felix, inquam, naufragus, qui vt de voragine pelagi ad stationem litoris reportetur, non terreni remigis officio fruitur, sed caelestis nuncij vehiculo baiula-